

ACTE UNA LLUM PER ALEP

Bona tarda a tots i a totes. Moltes gràcies per ser a aquí.

Us volem dir unes paraules en nom del Consell Municipal de Solidaritat i de l'Ajuntament de Manresa.

Som aquí per encendre espelmes per la Pau i amb un record especial per Alep que està vivint moments dramàtics. Davant del que està passant, la societat civil reclamem que es prenguin decisions que protegeixin les persones i que compleixin els acords internacionals de protecció de les víctimes. Malauradament la lluita per la Pau i els drets humans és necessària a molts països que no oblidem, i per tant no estem només parlant d'una zona geogràfica concreta, sinó d'una manera de funcionar del món, globalment.

Malgrat els conflictes que hi ha avui al món, malgrat el patiment de tantes persones, hem d'estar convençuts que els drets humans són un patrimoni universal, imprescindible de la humanitat. No ens podem resignar que siguin paper mullat i hem de defensar-los a la nostra vida quotidiana, als actes més senzills: a les nostres relacions personals, a l'ambient que ajudem a crear a les nostres ciutats, però també hem de defensar-los en temes globals, no ens hem de cansar de recordar a les institucions la seva responsabilitat.

Volem que els nostres pobles i ciutats defensin la dignitat de les persones, que no mirin cap una altra banda, que no ignorin el patiment perquè és incòmode.

Volem que el Mediterrani sigui vida, oportunitats; volem diàleg, volem països en veritable democràcia, volem pobles que gaudeixin de l'educació i de la cultura, volem la dràstica reducció de les Inversions en armament. Quan els murs i les bombes han aturat el desig d'una vida millor? Quan han aturat la necessitat de fugir de l'horror i de la manca d'oportunitats?

Siguem cadascú i cadascuna de nosaltres abanderats del món que volem, per a nosaltres i per a les generacions futures. Siguem abanderats del diàleg, siguem abanderats de l'acollida. Ajudem a desfer rumors i confusions, les persones que fugen d'una guerra són víctimes, no són culpables ni posen en risc el nostre benestar. Els riscos reals de la nostra societat són que ens conquereixi la por, la comoditat, la resignació. Els riscos reals són societats que s'acostumen a viure acceptant la guerra, la tortura i la pobresa com a normals al segle XXI. Els riscos reals són acceptar pagar milions i milions a països perquè facin de murs i continguin a milions de persones sense destí, sense sabates, sense mantes, sense informació, deixant passar els dies... com si la seva vida fos insignificant. Els riscos reals són acostumar-nos a què es bombardegin escoles, hospitals... a què els anomenats països desenvolupats armin al bàndol que més beneficia al seus interessos econòmics.

L'acollida no és Caritat, és justícia, és un dret. És un dret, però sobretot és una decisió íntima, interna de cadascú de nosaltres. Al final, si no ho fan les institucions internacionals, cada persona haurem de decidir si ho deixem

passar o si volem dir PROU A LA GUERRA, SÍ A LA VIDA. Com deia, Saramago, “al final hi ha dos grans superpotències al món. Una potser és Estats Units, però, el que és segur que l’altre, ets tu i les decisions que prens cada dia”.

Volem tenir també un record per a totes aquelles persones i entitats que, com diu l’acte d’avui, posen llum, llum i esperança.

Un record:

Per a les entitats que, amb escassos recursos, amb temps personal, estan fent salvament al Mediterrani.

Per als voluntaris i voluntàries que humanitzen els camps de refugiats i refugiades amb experiències com el camp EKO.

Per a les persones que fan possibles campanyes de sensibilització ciutadana.

Per a les persones anònimes que no han volgut marxar dels seus països en guerra o en opressió per continuar treballant per la justícia.

Per a les persones que han hagut de marxar i començar de nou en una terra que no és la seva, que ho han perdut tot i viuen amb l’enyor dels records i del què han deixat enrere.

Per a les persones dels camps de refugiats que continuen tenint esperança i que continuen confiant en l’acollida.

Perquè totes aquestes petites accions són motius d’esperança.

La Pau comença per no criminalitzar als pobles sinó a aquelles persones que utilitzen la violència, a aquestes persones, però també insistim una vegada més, que aquesta Europa que està permetent la barbàrie que veiem cada dia als mitjans, no només no ens representa, sinó que erra doblement, en donar l’ajuda necessària primer, i segon, semblant recels i frustració en aquelles persones que hi van dipositar esperança.

A continuació us convidem a que cadascú encengui la seva espelma.